

Tento rozhovor o Donaldu Trumpovi, otázce identity, geopolitice, islámu a mnohém dalším se objevil ve francouzské publikaci *Europe Maxima*. Otázky pokládal Thierry Durolle.

Europe Maxima: Nejprve bych vám rád poděkoval za ochotu zodpovědět naše otázky. Mohl byste se nejprve našim čtenářům představit i National Policy Institute?

Richard Spencer: National Policy Institute je nezávislý, neziskový think-tank, který se věnuje dědictví, identitě a budoucnosti lidí evropského původu v USA i po celém světě. Jsem prezidentem a ředitelem National Policy Institute a nakladatelství Washington Summit Publishers, zakladatel a šéfredaktor *Radix Journal*, RadixJournal.com a také spoluzakladatel nového webu AltRight.com.

EM: Média vás považují za předáka či mluvčího nově proslavené alternativní pravice (Alt Right). Tu lze jak víme popsat spíše jako síť spřízněných tendencí než nějaké jednotné hnutí. Kde se v této síti nacházíte vy?

RS: S termínem „alternativní pravice“ jsem přišel v roce 2008, abych se tak distancoval od neúspěchů středního proudu amerického konzervatismu, který jsem vnímal jako čistě reaktivní sílu usilující o zachování *statusu quo*, nikoliv předání nejdůležitějších prvků tradic předků budoucím generacím. Někteří o mně mluví jako o intelektuálním předvoji tohoto hnutí.

Dnes se z alternativní pravice skutečně stal zastřešující termín označující všechny, kdo různými cestami hledají cestu ven z liberální postmodernity, která dnes v Americe i Evropě vládne – ať už tak činí kulturně, sociálně či politicky. Stávající rozmanitost uvnitř hnutí je

v těchto raných fázích vývoje přirozeným stavem, s tím jak se postupně konsoliduje naše poselství a vylepšuje komunikace s podobně smýšlející lidmi mimo USA.

EM: Mnohé představitele alternativní pravice zdá se ovlivnila francouzská Nová pravice, zejména Guillaume Faye a Alain de Benoist. Ten dokonce v roce 2013 promluvil na vaší konferenci o otázkách identity. Co jste si odnesl z francouzské Nové pravice vy, a domníváte se, že její myšlenky mají mezi přívrženci alternativní pravice výrazný vliv?

RS: Tak zvaná francouzská Nová pravice měla na naše hnutí nesmírný vliv, stejně jako starší pravicové myšlení kontinentální Evropy: od Friedricha Nietzscheho po **konzervativní revolucionáře** meziválečného období. Jedním z důvodů pochopitelně je i tamější bohatá tradice pravicového intelektualismu ve srovnání se Spojenými státy, kde se jich v poměru k velikosti země objevila pouhá hrstka. Dnešní americká pravice sestává – čest nepočetným výjimkám – hlavně z neokonzervativců, libertariánů a paleokonzervativců, kteří se zásadním otázkám identity buď vyhýbají, nebo se jimi zabývají jen povrchně a okrajově.

EM: Kromě autorů z řad Nové pravice a některých slavných myslitelů jako Julius Evola či Oswald Spengler vlastně fakticky neznáme americké autory či filozofy, z nichž alternativní pravice čerpá. Mohl byste jich pár vyjmenovat?

RS: Z těch relevantních z poslední doby bych rád zmínil Sama Francise, Patricka Buchanana, Murrayho Rothbarda a Paula Gottfrieda. Tito muži každý svým způsobem kritizovali a kritizují americkou zahraniční politiku chaosu vedenou neokonzervativci a liberálními intervencionisty, zamýšleli se nad úpadkem Západu a pokládali si i otázky identity.

EM: *Lügenpresse* vás popisuje jako neonacistu a vyznavače bělošské nadřazenosti, vy sám raději mluvíte o rasovém realismu. Znamená to, že chcete „hezkou bělošskou zemi“ nebo že byste přijal i život v multikulturní zemi, pokud by zde ovšem nedocházelo k rasovému a kulturnímu mísení mezi společenstvími?

RS: Sám se považuji za identitáře a také jsem opakovaně tvrdil, že jediná cesta kupředu vede skrz odložení všech ideologií minulosti.

Vyznavači liberalismu (a to i ti, kteří sami sebe označují za levicové) častují všechny své odpůrce citově zabarvenými výrazy, včetně „nácků“. To ukazuje nejen potenciál těchto emočně nabitých slov umlčet rozumnou diskusi, ale také hysterii globalistických elit a jejich stoupenců, vyvolanou pomalým posunem smýšlení směrem k na identitu soustředěnému populismu. Tato změna visí ve vzduchu přinejmenším od Brexitu, ale hlavně po zvolení a inauguraci Trumpa.

Když se podíváte na protesty během Trumpovy inaugurace nebo ty v Berkeley, rychle si všimnete, že terčem slovních i fyzických útoků se nestali jen lidé s radikálními a smělymi myšlenkami jako třeba já, ale také řadoví konzervativci v červených trumpovských kšiltovkách. Utočníci mezi námi tedy zjevně nerozlišují. Takto otevřeně najevo dávané rozlišení *přítel/nepřítel* je pro nás dobrou zprávou: naši protivníci jsou nepřátelští a dokonce

násilní, což by na naši stranu mělo přitáhnout lidi s otevřenější myslí.

EM: Je pro vás rasa jako koncept něčím víc než prostým biologickým materialismem? A jaká je vaše odpověď na duchovní prázdnotu a nihilismus, které sužují postmoderní bělošské národy?

RS: Nepatřím mezi čisté biologické deterministy. Identita člověka je podle mě výsledkem nesmírně komplexního vzájemného působení přirozenosti a prostředí : od DNA přes kulturní a společenské interakce až po geografii, tedy vnímání zakořeněnosti ve své domovské krajině.

Naši evropští protějšci si musejí uvědomit jedinečnost americké situace: naše společnost je hypercitlivá ohledně rasových záležitostí, protože se v našich dějinách na tomto kontinentě setkáváme s otrokářstvím, různými vlnami imigrace, především evropské, ale v posledních letech a desetiletích také z dalších částí světa, segregací a tak dále. A přestože dosud existují skomírající starší komunity imigrantů - třeba Irové - většina Američanů evropského původu nejen že je etnicky smíšeného původu, ale také se považuje jednoduše za bělochy. To je jejich realita - jak co se týče vnímání sebe sama, tak ve vztahu k *Cizímu*, když se setkávají s příslušníky ostatních skupin.

V mnoha ohledech je tento pohled podobný i u Američanů afrického či hispánského původu. Zatímco se ale těmito skupinám při posilování jejich skupinových identit prostřednictvím vytváření vlastních institucí dostává státní podpory, jako třeba v případě pozitivní diskriminace ve vzdělávání, Američanům evropské krve tyto mechanismy přístupné nejsou. Je pravda, že až donedávna požívali bílí Američané sociální a kulturní hegemonie, takže své vlastní organizace nepotřebovali. To se však změnilo a koktejl demografické reality, imigrace a *Kulturkampf* dnes v mnoha Američanech vyvolává intenzivní pocity uzurpace.

EM: Ve Francii lidé jako Laurent Ozon přišli s neologismem „reemigrace,“ tedy návratem nebělošských francouzských občanů do země jejich původu například využitím bilaterálních mezistátních ujednání. Lze podle vás něčeho podobného dosáhnout i v dnešních Spojených státech?

RS: Alternativní pravice teprve prochází ranými vývojovými stádii politického hnutí. Musíme využít svůj časem rozumně a ne si ukousnout víc než dokážeme sníst vytyčením momentálně nespelnitelných politických cílů. Přesto ale mám za to, že coby skupina musíme jednat striktně na ochranu svých vlastních zájmů, což nutně vyčleňuje ty, kteří do ní nepatří. Teoreticky toho lze dosáhnout rozličnými mírovými a dobrovolnými metodami. Takže reemigraci ze seznamu možných řešení předem rozhodně neškrtnám.

EM: Co si myslíte o islámu?

RS: V tom nejlepším případě spolu můžeme existovat podle zásady žít a nechat žít.

Formulovat otázku imigrace - nebo masové migrace - do Evropy a USA jako věc islámu je nepřesné. Islám praktikují lidé po celém světě, ve velice odlišných oblastech: indonéští

muslimové se dosti zásadně liší od svých souvěrců v Libanonu nebo Nigérii. Saúdská Arábie vykonává barbarské popravu stětím, zatímco tatarští muslimové v Rusku jsou z většiny součástí širšího proudu rusko-evropské kultury. Proto bychom celou otázku neměli chápat jen v náboženské, ale také etnické, kulturní a geografické rovině a významu.

I s tímto vědomím však až na malé výjimky tradičních původních menšinových komunit nemá masová islámská migrace v Evropě co dělat. Zároveň však musí Washington a jeho evropští spojenci skoncovat s rozdmýcháváním nekonečného chaosu a ničení na Blízkém východě, v severní Africe a střední Asii, které vyvolaly zdá se nekonečný příliv válečných uprchlíků a ekonomických migrantů, mezi nimiž je přítomný i silný kriminální prvek a dokonce teroristé. Překvapuje mě, že se při debatách o uprchlické otázce v podstatě nikdo – dokonce ani levicovní protiváleční aktivisté – nezmiňuje, že nejlepším řešením problému je v první řadě přestat podporovat tyto „umírněné rebely“, skutečně zasáhnout proti globálnímu terorismu, a následně přesídlit uprchlíky domů a případně jim pomoci s rekonstrukcí jejich zemí, ne je usazovat v Evropě či Americe.

Jestli ale budeme schopní s islámem „žít a nechat žít“ nebo to vždy bude spíš „žít a nechat zemřít“, zůstává otázkou.

Obecně jsem byl dost skeptický k oběma stranám „debaty o islámu“ v minulém desetiletí: na jedné straně liberálové (včetně prezidenta George W. Bushe) označovali islám za „náboženství míru“ a na té druhé se jej konzervativní podporovatelé Bushe a války s terorismem snažili vykreslit jako maniackální kult, který se nespokojí s ničím menším než nastolením práva šaría v Oklahomě – což je důvod, proč bychom měli vést nekonečné války za demokracii na Blízkém východě.

Asi není třeba sáhodlouze dokazovat pomýlenost obou stran. Neochotně – protože jsem tak rozhodně vystupoval proti válce v Iráku – však musím uznat, že v argumentech konzervativní strany je kus pravdy: islám ve své „plné síle“ (například v podobě wahhábismu nebo salafismu – tedy islámu jako politické ideologii) není prostě jen další z mírumilovných denominací jako třeba metodismus nebo náboženství typu budhismu; islám je černá vlajka dobyvatelů. Je to výbojná, pánovitá ideologie, Evropě historicky nepřátelská. Islám dodává Neevropanům bojovného ducha a začleňuje do něčeho většího, než by byli bez něj. Islám je „civilizací“ v Huntingtonově významu pojmu – a pro evropské národy vážným nebezpečím.

EM: Rasové a kulturní napětí v obou našich zemích roste ruku v ruce s všeobecnou skleslostí, nedůvěrou v politické i mediální elity a populismem. Je podle vás hlavní příčinou krize hospodářská, sociální, politická, krize identity, smyslu – nebo snad dokonce všechny společně?

RS: Současná krize Západu má četné příčiny, přímé i ty hlubší. Ty přímé jsou snadno pojmenovatelné: vojenské intervence vytváří krize za hranicemi a sociální systém doma více než ochotně přijímá následky – migranty a uprchlíky – z čehož ale mají prospěch jediné globalistické elity a nadnárodní kapitalistické zájmy. Tento nekonečný cyklus se navíc odehrává na pozadí morální a kulturní dekadence, od populární kultury až po sebevražednou

„toleranci“. I kdyby to snad bylo v jistých případech možné, uprchlíci se ani asimilovat nemohou, protože de facto není žádná kultura, do níž by se asimilovali. Výsledky jsou pak samozřejmě děsivé.

Přesto se snaží řada kritiků stávající mizérie „jen“ vrátit čas o 30 nebo 40 let zpět, kdy bylo na první pohled vše celkem „v pohodě“, protože si nechtějí klást obtížné, tj. fundamentální, otázky. V tom se ovšem pletou – vždyť právě tato naoko příjemná epocha nás nasměrovala na cestu, která nás dovedla až k dnešnímu stavu.

Někteří hledají kořeny západního úpadku v osvícenství, z něhož se zrodily moderní ideologie, ještě jiní pak jdou k počátkům křesťanství; další jako Heidegger se pak vracejí dokonce až do starověkého Řecka a uchopení Bytí.

Tentokrát si tedy musíme položit i ty velice obtížné otázky, počínaje „Kdo jsme?“ a „Jaké je naše místo v dějinách?“

EM: Jsou podle vás pojmy levice a pravice stále platné?

RS: Na jedné straně je všeobecně užívané politické spektrum z větší části překonané. Po zhroucení komunismu zůstal liberalismus poslední moderní ideologií s globálními ambicemi, v jehož kontextu systémová levice i pravice ztělesňují dvě jen kosmeticky odlišné podoby téže základní trajektorie. Právě proto například narazíte na četné identitáře, kteří se označují za pravicové, ale živě se zajímají o životní prostředí a jeho ochranu, tj. otázky obvykle spojované s levicovými „zelenými“, nebo vyznávají antiintervencionistickou zahraniční politiku – což má být další údajně „levicová“ pozice.

Současně se však v jakémsi abstraktním, sémantickém slova smyslu skutečně dá mluvit a věčně levici a pravici, kdy levice představuje horizontální pohyb, ničení stávajících norem, decentralizaci, zatímco pravice značí věčnost, vertikální směřování, centralizaci, konsolidaci, tvůrčího ducha a monumentálnost.

EM: Donald Trump se konečně stal americkým prezidentem. Co od něho očekáváte v domácí i zahraniční politice?

RS: Má očekávání stran Trumpa zůstávají pragmatická, a tím pádem i vcelku skromná. V nejlepším případě se ve snaze vyřešit početné domácí problémy obrátí dovnitř a v mezinárodních vztazích bude praktikovat *Realpolitik*. Navzdory paranoidním teoriím jeho oponentů nečekám, že by rozpustil NATO – i když tento pakt skutečně je pozůstatkem studené války. Tak či onak je třeba od základů promyslet fungování a smysl této organizace.

Větší význam než prosazení samotných programových bodů však pro mě Trump má jako symbol sil uvolněných jeho vzestupem. Nedávno například nominoval na pozici soudce Nejvyššího soudu anglosaského protestanta Neila Gorsucha. V praxi se Gorsuch zřejmě bude držet přezkumu ústavního práva, symbolicky však zastupuje zakládající skupinu nově vzniklého amerického státu (anglosaské protestanty – pozn. DP), což se o žádném

z posledních jmenovaných soudců říct nedalo. Podobně i některá Trumpova vyjádření – o lepších vztazích s Ruskem nebo přímo zpochybňující imigraci – naznačují možnou naději na posun k lepšímu.

EM: Jak ostatně naznačuje už název našeho webu, chceme být obránci větší Evropy. Co si myslíte o Evropě jako civilizaci i Evropě jako (pseudo) politické a hospodářské struktuře Evropské unie?

RS: Když se podíváte na mapu řekněme Svaté říše římské v minulosti a dnešní Evropské unie, mnohé oblasti se budou překrývat. To naznačuje, že skutečně existuje nesmírná duchovní, geografická a etnokulturní entita, již bychom mohli nazvat Velkou Evropou. Její forma však byla v průběhu dějin naplněna velice odlišným obsahem. Dnešní Evropská unie je tak symbolem v podstatě všeho špatného: od přebujelé byrokracie až po kulturně škodlivá opatření. Snažím se tím říct, že tato forma musí být vyplněna řádným obsahem v souladu se skutečnými evropskými identitami a tradicemi.

Projevil jsem tak jistou skepsi ohledně Brexitu i některých forem etnického nacionalismu, konkrétně těch, které vnímají další evropské skupiny jako protivníky, „Ty Druhé“. Ať už se nám to líbí nebo ne, zlomovými liniemi 21. století i vzdálenější budoucnosti budou ty rasové a civilizační. Výzvy a krize musíme řešit na této úrovni a v tomto smyslu tedy musíme myslet a jednat *rasově*. Podobu jakých konkrétních politických struktur na sebe tento identitářský duch vezme, se však uvidí teprve v následujících letech.

Anglický překlad rozhovoru Richarda Spencera pro francouzský web Europa Maxima vyšel na stránkách Altright.com 15. února 2017.